

ยอห์น (TNBT)

ยอห์น

ยอห์น 1

พระธรรมเป็นพระเจ้า

¹ ในปฐมกาลนั้นพระธรรมเป็นอยู่แล้ว และพระธรรมอยู่กับพระเจ้า และพระธรรมนั้นเป็นพระเจ้า ² ในปฐมกาลนั้นพระธรรมนั้นอยู่กับพระเจ้า ³ พระธรรมสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา โดยพระธรรมในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระธรรม ⁴ พระธรรมเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ⁵ ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้ชนะความสว่างไม่

ยอห์นผู้มาเป็นพยาน

⁶ มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น ⁷ ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน ⁸ ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่รับใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

⁹ ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้ ซึ่งขณะนั้นกำลังเข้ามาในโลก ¹⁰ พระองค์อยู่ในโลก ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาทางพระองค์ แต่โลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่ ¹¹ พระองค์ได้มายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์ ¹² แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้าได้ ¹³ ซึ่งในฐานะนั้นเป็นผู้ที่มีได้เกิดจากเลือดเนื้อ หรือจาก หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระธรรมมาเกิดเป็นมนุษย์

¹⁴ พระธรรมได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ และอยู่ท่ามกลางเรา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง เราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระโอโรสองค์เดียวของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ¹⁵ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้มา

ภายหลังข้าพเจ้าเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”¹⁶ และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ¹⁷ เพราะว่าได้พระเจ้าทรงประทานศีลทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁸ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระโอรสองค์เดียวผู้อยู่ในทรงอกของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ พระองค์ได้สำแดงพระเจ้าแล้ว

คำพยานของยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ

¹⁹ นี่เป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”²⁰ ยอห์นได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ คือได้ยอมรับว่า “ข้าฯไม่ใช่พระศรีอาริย์”²¹ เขาทั้งหลายจึงถามว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ?” ยอห์นตอบว่า “ข้าฯไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ?” และยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่”²² คนเหล่านั้นจึงถามยอห์นว่า “ท่านเป็นใคร ขอให้เราได้รับคำตอบเพื่อจะได้ไปบอกผู้ที่ใช้เรามาว่า ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร”²³ ยอห์นตอบว่า “ข้าฯเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำหนทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

²⁴ ฝ่ายผู้ที่พวกฟาริสีส่งไปนั้น²⁵ เขาเหล่านั้นก็ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระศรีอาริย์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีจุ่มน้ำ”²⁶ ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าฯให้ทำพิธีด้วยน้ำ แต่มีผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก”²⁷ ท่านผู้นั้นแหละ ผู้มาภายหลังข้าฯ เป็นใหญ่กว่าข้าฯ แม้สายรัดรองเท้าของท่าน ข้าฯก็ไม่สมควรที่จะแก้”²⁸ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธานีปากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออก อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้ทำพิธีจุ่มน้ำอยู่

พระเยซูเป็นลูกแกะของพระเจ้า

²⁹ วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเดินมาหาตน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูลูกแกะของพระเจ้า ผู้จะรับความผิดบาปของโลกไป”³⁰ ท่านผู้นี้แหละที่ข้าฯได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าฯจะมีผู้หนึ่งมาเป็นใหญ่กว่าข้าฯ เพราะว่าท่านผู้นั้นดำรงอยู่ก่อนข้าฯ’³¹ ข้าฯเองก็ไม่ได้รู้จักท่าน แต่เพื่อให้ท่านเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าฯจึงได้มาให้ทำพิธีจุ่มน้ำ”³² และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าฯเห็นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เหมือนดั่งนกเขาลงมาจากสวรรค์ และมาอยู่บนท่าน”³³ ข้าฯเองไม่รู้จักท่าน แต่ท่านได้ใช้ให้ข้าฯทำพิธีจุ่มน้ำด้วยน้ำ ท่านผู้นั้นได้กล่าวกับข้าฯว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ลงมา และอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้ทำพิธีจุ่มน้ำด้วยพระวิญญาณ’³⁴ และข้าฯก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า ท่านผู้นี้แหละเป็นโอรสของพระเจ้า”

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

³⁵ รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับศิษย์ของท่านสองคน³⁶ และท่านมองดูพระเยซู ขณะที่พระองค์เดินมา และกล่าวว่า “จงดูลูกแกะของพระเจ้า”³⁷ ศิษย์สองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึง

ติดตามพระเยซูไป³⁸ พระเยซูเหลือवलกลับมา และเห็นเขาตามพระองค์ไป จึงถามเขาว่า “เจ้าหาอะไร” และเขาทั้งสองบอกพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่า อาจารย์) “อาจารย์อยู่ที่ไหนครับ”³⁹ พระองค์ตอบเขาว่า “มาคูสิ” เขาก็ไป และเห็นที่ซึ่งพระองค์อาศัย และวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว⁴⁰ คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร⁴¹ แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “ฉันได้พบพระศรีอาริย์แล้ว”⁴² อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระองค์เห็นเขาแล้วจึงกล่าวว่า “เจ้าคือซีโมนบุตรชายโยนาห์หรือ ต่อไปเราจะเรียกเจ้าว่าเศฟาสะ” (ซึ่งแปลว่า ศิลา)

พระเยซูเรียกฟิลิปและนาธานาเอล

⁴³ วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งใจจะไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์พบฟิลิปจึงกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามา”⁴⁴ ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร⁴⁵ ฟิลิปไปหานาธานาเอล และบอกเขาว่า “เราได้พบท่านผู้ที่มีโมเสสได้กล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือเยซูชาวนาซาเร็ธลูกชายโยเซฟ”⁴⁶ นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีจะมาจากเมืองนาซาเร็ธได้หรือ?” ฟิลิปตอบเขาว่า “มาคูสิ”⁴⁷ พระเยซูเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์ จึงบอกถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ในตัวเขาไม่มีอูบาย”⁴⁸ นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “อาจารย์รู้จักผมได้อย่างไร?” พระเยซูตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกเจ้า เมื่อเจ้าอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นเจ้าแล้ว”⁴⁹ นาธานาเอลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์เป็นโอรสของพระเจ้า เป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”⁵⁰ พระเยซูตอบเขาว่า “เพราะเราบอกเจ้าว่า เราเห็นเจ้าอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เจ้าจึงเชื่อหรือ เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”⁵¹ และพระองค์กล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ภายหลังเจ้าจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้น และลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

ยอห์น 2

หมายสำคัญครั้งแรกที่หมู่บ้านคานา

¹ วันที่สามมีงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย² พระเยซูและศิษย์ของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น³ เมื่อเหล้าองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูบอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นของเราหมดแล้วนะ”⁴ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ขอให้เป็นที่ระอของข้าเถิด เวลาของข้ายังไม่มาถึง”

พระเยซูเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น

⁵ มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ถ้าท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไรใด ก็จงกระทำตามเถิด”⁶ ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถึง⁷ พระเยซูสั่งเขาว่า “

จงต้มน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ต้มน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก⁸ แล้วพระองค์สั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้
ประธานในพิธีแต่งงานเถิด” เขาก็เอาไปให้⁹ เมื่อประธานในพิธีแต่งงานชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว
และไม่รู้ว่าเหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ต้มน้ำนั้นรู้) ประธานจึงเรียกเจ้าบ่าวมา¹⁰ และพูดกับเขา
ว่า “ใครๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่เจ้าเก็บเหล้า
องุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”¹¹ นี่เป็นการกระทำอันเป็นหมายสำคัญครั้งแรก ที่พระเยซู ได้กระทำที่บ้านคานา
แคว้นกาลิลี และได้สำแดงสง่าราศีของพระองค์ และศิษย์ของพระองค์ก็ได้วางใจในพระองค์

¹² ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็ได้ลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดา และน้องชาย
และศิษย์ของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูชำระพระวิหาร

¹³ เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴ ในบริเวณ
พระวิหาร พระองค์เห็นคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่¹⁵ พระองค์เอาเชือกทำ
เป็นแส้ ไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากบริเวณพระวิหาร และเทเงินของคนรับแลกเงินและ
คว่ำโต๊ะ¹⁶ และพระองค์กล่าวแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระวิหารของ
พ่อเราให้เป็นที่ค้าขาย”¹⁷ พวกศิษย์ของพระองค์ ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความรื้อใจในเรื่องพระ
วิหารของพระองค์ ได้ท่วมท้นข้าพระองค์’¹⁸ พวกยิวจึงบอกพระองค์ว่า “เจ้าจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้
เราเห็น ว่าเจ้ามีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้”¹⁹ พระเยซูจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้เสีย
แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน”²⁰ พวกยิวจึงกล่าวว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และเจ้าจะยก
ขึ้นใหม่ในสามวันหรือ?”²¹ แต่พระวิหารที่พระองค์กล่าวถึงนั้นคือร่างกายของพระองค์²² เหตุฉะนั้นเมื่อ
พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกศิษย์ของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้กล่าวเช่นนั้นไว้แก่เขา
และเขาก็เชื่อพระคำมรรโกและคำกล่าวที่พระเยซูได้กล่าวแล้วนั้น

พระเยซูรู้จักมนุษย์ทุกคน

²³ เมื่อพระองค์พักอยู่ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อใน
นามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ²⁴ แต่พระเยซูมิได้เชื่อใจในคนเหล่านั้น
เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคน²⁵ และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทราบ
ว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

ยอห์น 3

พระเยซูกับนิโคเดมัส

¹ มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นสมาชิกสภาศาสนาของพวกยิว ² ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและบอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ว่าคุณอาจารย์เป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดจะกระทำหมายสำคัญซึ่งอาจารย์ได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าอยู่ด้วย” ³ พระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” ⁴ นิโคเดมัสบอกกับพระองค์ว่า “คนชราแล้วจะเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและเกิดใหม่ได้หรือ?”

⁵ พระเยซูตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” ⁶ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ ⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องเกิดใหม่ ⁸ ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” ⁹ นิโคเดมัสบอกกับพระองค์ว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นอย่างไรรึ?” ¹⁰ พระเยซูตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ?” ¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านไม่รับคำพยานของเรา ¹² ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลก และท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร? ¹³ ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้สถิตในสวรรค์นั้น ¹⁴ โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น ¹⁵ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน

จุดประสงค์ที่พระโอรสเข้ามาในโลก

¹⁶ เพราะว่าพระเจ้า(หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์สูงสุด) มีพรหมวิหารที่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาต่อมนุษย์ พระองค์จึงได้ประทานพระโอรสองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระโอรสนั้นจะไม่พินาศ แต่จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ใช้พระโอรสของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษา แต่เพื่อช่วยโลกให้หลุดพ้นโดยพระโอรสนั้น ¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระโอรสก็ไม่ต้องถูกพิพากษา แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในนามพระโอรสองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹ หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว ²⁰ เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ ²¹ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึงพระเจ้า”

22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เข้าไปในแคว้นยูเดียกับศิษย์ของพระองค์ และพักอยู่ที่นั่นกับเขา และได้ทำพิธีมุดน้ำ 23 ยอห์นก็ทำพิธีมุดน้ำอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนที่พากันมาทำพิธีมุดน้ำ 24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก 25 ได้เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างศิษย์ของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ 26 ศิษย์ของยอห์นจึงไปหาท่านและพูดว่า “อาจารย์ครับ ท่านผู้ที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ตอนนี้ ท่านผู้นั้นได้ทำพิธีมุดน้ำ และคนทั้งปวงก็พากันไปหา” 27 ยอห์นตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่พระเจ้าประทานจากสวรรค์ให้เขา 28 พวกเจ้าทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าว่า ข้าได้พูดว่า ข้ามิใช่พระคริสต์แต่ข้าได้รับคำสั่งให้นำหน้าท่านผู้นั้น 29 ท่านผู้ที่มิใช่เจ้านั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว 30 ท่านผู้นั้นต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าต้องด้อยลง”

ลักษณะของผู้ที่มาจากสวรรค์

31 ท่านผู้มาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก และพูดตามอย่างโลก ท่านผู้มาจากสวรรค์เป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง 32 ท่านเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งท่านเห็น และได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของท่าน 33 ผู้ที่รับคำพยานของท่านก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง 34 เพราะท่านผู้ที่พระเจ้าใช้มานั้น กล่าวธรรมะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด 35 พระบิดารักพระโอรสและมอบทุกสิ่งไว้ในมือของท่าน 36 ผู้ที่เชื่อในพระโอรสก็ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ผู้ที่ไม่เชื่อก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

ยอห์น 4

พระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรีย

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่า พวกฟาริสีได้ยิมน่าว่า พระเยซูมีศิษย์ และทำพิธีมุดน้ำมากกว่ายอห์น 2 (ความจริงพระเยซูไม่ได้ทำพิธีมุดน้ำด้วยพระองค์เอง แต่ศิษย์ของพระองค์เป็นผู้ทำ) 3 พระองค์จึงออกจากแคว้นยูเดีย และกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก 4 พระองค์จำต้องเดินทางผ่านแคว้นสะมาเรีย 5 พระองค์จึงไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แกโยเซฟลูกชายของตน 6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย จึงนั่งพักบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง

7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูพูดกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยนะ” 8 (ขณะนั้นศิษย์ของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) 9 หญิงชาวสะมาเรียพูดกับพระองค์ว่า “ทำไมท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากข้า ผู้เป็นหญิงชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลยมิใช่หรือ?” 10 พระ

เยซูตอบนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยนะ’ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า” ¹¹ นางพูดกับพระองค์ว่า “ท่านเจ้าขา ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน? ¹² ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้น้ำนี้แก่เราหรือ? และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย” ¹³ พระเยซูตอบนางว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก ¹⁴ แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขา นั้นจะเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงนิพพาน” ¹⁵ นางบอกพระองค์ว่า “ท่านเจ้าขา ขอน้ำนั้นให้ข้าฯเถิด เพื่อข้าฯจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่”

¹⁶ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด” ¹⁷ นางตอบว่า “ข้าฯไม่มีสามีหรอก” พระเยซูกล่าวกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘เจ้าไม่มีสามี’ ¹⁸ เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง” ¹⁹ นางบอกพระองค์ว่า “ท่านเจ้าขา ข้าฯเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์” ²⁰ บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม” ²¹ พระเยซูพูดกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื้อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้นมัสการพระเจ้าเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม ²² ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความหลุดพ้นนั้นมาจากพวกยิว ²³ แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระเจ้าผู้เป็นพ่อด้วยจิตวิญญาณ และความจริง เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ ²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” ²⁵ นางบอกพระองค์ว่า “ข้าฯทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระศรีอาริย์จะมา เมื่อพระองค์มา พระองค์จะชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” ²⁶ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น”

²⁷ ขณะนั้นศิษย์ของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์สนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ประสงค์อะไร?” หรือ “ทำไมพระองค์จึงสนทนากับนาง?” ²⁸ หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้ และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า ²⁹ “มาดูท่านผู้หญิงที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระศรีอาริย์หรือ” ³⁰ คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์

³¹ ในระหว่างนั้นพวกศิษย์เชิญพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เชิญรับประทานครับ” ³² แต่พระองค์กล่าวกับเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” ³³ พวกศิษย์จึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้อาจารย์แล้วหรือ?” ³⁴ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามใจของผู้ใช้เรามา และทำให้งานของท่านสำเร็จ” ³⁵ พวกเจ้าทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ? ดูเถิด เราบอกพวกเจ้าว่า เหยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาที่เหลืองอร่าม ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว ³⁶ คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสะสมพืชผลไว้สำหรับนิพพาน เพื่อทั้งคนหว่าน และคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน ³⁷ เพราะใน

เรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่าน และอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ ³⁸ เราใช้พวกเจ้าไปเกี่ยวสิ่งที่พวกเจ้ามิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และพวกเจ้าได้ประโยชน์จากแรงของเขา”

³⁹ ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้นที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ” ⁴⁰ ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงเชิญพระองค์ให้พักอยู่กับเขา และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่นสองวัน ⁴¹ และคนเป็นอันมากได้เชื่อเพราะถ้อยคำของพระองค์ ⁴² เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านผู้นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้หลุดพ้น พระองค์คือพระศรีอารีย์”

พระเยซูรักษานบถของข้าราชการคนหนึ่ง

⁴³ ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็ออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี ⁴⁴ เพราะพระเยซูเองเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน” ⁴⁵ ฉะนั้นเมื่อพระองค์เดินทางไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

⁴⁶ ฉะนั้นพระเยซูจึงได้ไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ได้กระทำให้น้ำกลายเป็นเหล้าองุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีสมาชิกสภาศาสนาคนหนึ่ง บุตรชายของเขาป่วยหนัก ⁴⁷ เมื่อเขาได้ยินข่าวว่า พระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว เขาจึงไปอ้อนวอนพระองค์ให้ลงไปรักษาลูกชายของเขา เพราะลูกชายจวนจะตายแล้ว ⁴⁸ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่เห็นหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ เจ้าก็จะไม่เชื่อ” ⁴⁹ สมาชิกสภาศาสนาผู้นั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอได้ไปก่อนที่ลูกชายของผมจะตาย” ⁵⁰ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “กลับไปเถิด ลูกชายของท่านจะไม่ตาย” เขาก็เชื่อคำที่พระเยซูบอกกับเขา จึงได้บอกลาไป ⁵¹ ขณะที่เขากลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของเขาได้มาพบและบอกว่า “ลูกชายของท่านหายแล้ว” ⁵² เขาจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เติบโตขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็บอกเขาว่า “ไข้อย่างเมื่อก่อนเวลานี้เวลาบ่ายโมง” ⁵³ เขาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้บอกกับเขาว่า “ลูกชายของท่านจะไม่ตาย” และเขาเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนด้วย ⁵⁴ นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูกระทำ เมื่อพระองค์เดินทางจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

ยอห์น 5

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

¹ หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลของพวกยิว และพระเยซูก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูเกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ³ ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม ⁴ ด้วย

มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาทักน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะถูกเหวี่ยงจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น⁵ ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว⁶ เมื่อพระเยซูเห็นชายคนนั้นนอนอยู่และล่ำว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์กล่าวกับเขาว่า “เจ้าอยากจะหายโรคหรือไม่?”⁷ คนป่วยนั้นตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวผมลงไปสระ และเมื่อผมกำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว”⁸ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด”⁹ ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสัปดาห์¹⁰ ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสัปดาห์ ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดศีล”¹¹ คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ผู้ที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด’”¹² เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด?”¹³ คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูได้หลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก¹⁴ ภายหลังพระเยซูได้พบคนนั้นในพระวิหารและกล่าวกับเขาว่า “เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีกนะ มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”

¹⁵ ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ผู้ที่รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือเยซู¹⁶ เหตุฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์กระทำเช่นนั้นในวันสัปดาห์¹⁷ แต่พระเยซูตอบเขาว่า “พ่อของเราก็ก็นั่งอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นั่งด้วย”¹⁸ เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสัปดาห์เท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นพ่อของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอเหมือนพระเจ้า

อำนาจหน้าที่ของพระโอโรส

¹⁹ ดังนั้นพระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ลูกจะกระทำการสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพ่อกระทำ เพราะสิ่งใดที่พ่อกระทำ สิ่งนั้นลูกจึงกระทำด้วย”²⁰ เพราะว่าพ่อรักลูก และสำแดงให้ลูกเห็นทุกสิ่งที่พ่อกระทำ และพ่อจะสำแดงให้ลูกเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะประหลาดใจ²¹ เพราะพ่อทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมา และมีชีวิตฉันใด ถ้าพ่ออยากจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น²² เพราะว่าพ่อมิได้พิพากษาผู้ใด แต่ท่านได้มอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับลูก²³ เพื่อคนทั้งปวงจะได้ให้เกียรติแก่ลูกเหมือนที่ข้าพเจ้าให้เกียรติแก่พ่อ ผู้ใดไม่ให้เกียรติแก่ลูก ผู้นั้นก็ไม่ให้เกียรติแก่พ่อผู้ใช้ลูกมา²⁴ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเรา และเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นพ่อผู้ใช้เรามา ผู้นั้นก็จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่นิพพานแล้ว

พระโอโรสมีฐานะเท่าเทียมพระบิดา

²⁵ เราบอกความจริงต่อพวกเจ้าว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินเสียงแห่งพระโอโรสของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต²⁶ เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็น

พ่อมิชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ประทานให้พระโอรสมิชีวิตในพระองค์ฉันนั้น²⁷ และได้
ประทานให้พระโอรสมิสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะท่านเป็นบุตรมนุษย์²⁸ อย่าประหลาดใจในข้อ
นี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของท่าน²⁹ และจะได้ออกมา
บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็พឹងขึ้นสู่ชีวิต บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่วก็จะพឹងขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซู

³⁰ เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษา
ของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นพ่อผู้ใช้
เรามา³¹ ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง³² มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้
ว่าคำพยานที่ท่านเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง³³ พวกเจ้าทั้งหลายได้ใช้คนไปหาโยห์น และโยห์นก็
ได้เป็นพยานถึงความจริง³⁴ เราได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้พวกเจ้า
ทั้งหลายหลุดพ้น

³⁵ โยห์นเป็นโคมไฟที่จุดสว่างไสว และพวกเจ้าทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งใน
ความสว่างของโยห์นนั้น³⁶ แต่คำพยานที่เรามีนั่นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของโยห์น เพราะว่างานที่พระเจ้าผู้
เป็นพ่อมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราใช้เรา
มา³⁷ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อผู้ใช้เรามา ท่านเองก็ได้เป็นพยานถึงเรา พวกเจ้าทั้งหลายไม่เคยได้ยินเสียงของ
ท่าน และไม่เคยเห็นรูปร่างของท่าน³⁸ และพวกเจ้าทั้งหลายไม่มีธรรมะอยู่ในตัวพวกเจ้า เพราะว่าพวกเจ้า
ทั้งหลายมิได้เชื่อในผู้ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อใช้มานั้น³⁹ จงค้นดูในคัมภีร์ เพราะพวกเจ้าคิดว่าในคัมภีร์นั้นมี
หนทางไปสู่นิพพาน และคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา⁴⁰ แต่พวกเจ้าทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต
เข้าสู่นิพพาน⁴¹ เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์⁴² แต่เรารู้ว่าพวกเจ้าไม่มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา
กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระเจ้าในตัวพวกเจ้า⁴³ เราได้มาในนามพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้า
ทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง พวกเจ้าทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น⁴⁴ ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จาก
กันเอง และมิได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น พวกเจ้าจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร⁴⁵ อย่าคิดว่าเราจะ
ฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา มีผู้ฟ้องพวกเจ้าแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายหวังใจ
อยู่⁴⁶ ถ้าพวกเจ้าเชื่อโมเสส พวกเจ้าก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา⁴⁷ แต่ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อ
เรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว พวกเจ้าจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

ยอห์น 6

การเลี้ยงคนห้าพันคน

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส ² คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นหมายสำคัญ ที่พระองค์ได้กระทำต่อบรรดาคนป่วย ³ พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขา และพักอยู่กับเหล่าศิษย์ของพระองค์ที่นั่น ⁴ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาซึ่งเป็นงานเลี้ยงของพวกยิวแล้ว

⁵ เมื่อพระเยซูเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงพูดกับฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” ⁶ พระองค์พูดอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์รู้แล้วว่าทำอะไร ⁷ ฟิลิปตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อยนะครับ” ⁸ ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า ⁹ “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมปังห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” ¹⁰ พระเยซูกล่าวว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ที่นั้นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน ¹¹ แล้วพระเยซูก็หยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็แจกจ่ายแก่พวกศิษย์ และพวกศิษย์แจกจ่ายแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขายากได้ ¹² เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ก็กล่าวกับเหล่าศิษย์ของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป” ¹³ เขาจึงเก็บเศษขนมปังห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม ¹⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้กระทำ เขาก็พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่พระเจ้ากำหนดไว้ให้เข้ามาในโลก”

¹⁵ เมื่อพระเยซูรู้ว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็ไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง

พระเยซูเดินบนทะเลสาบ

¹⁶ พอค่ำลงเหล่าศิษย์ของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล ¹⁷ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เดินทางไปถึงเขา ¹⁸ ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดแรง ¹⁹ เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเดินมาบนน้ำทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว ²⁰ แต่พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “เราเอง ๆ อย่ากลัวเลย” ²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปในั้น

ประชาชนตามหาพระเยซู

22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าศิษย์ของพระองค์ลง
ไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้ลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าศิษย์ แต่เหล่าศิษย์ของพระองค์ไปตาม
ลำพังเท่านั้น 23 แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ไกล่สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมา
ได้ขอบพระคุณพระเจ้าแล้ว 24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึง
ลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูคืออาหารแห่งชีวิต

25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
อาจารย์มาที่นี่เมื่อไหร่?” 26 พระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า พวกเจ้าตามหา
เรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม” 27 อย่าแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญไป แต่จง
หาอาหารที่ยั่งยืนอยู่จนถึงนิพพานซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่พวกเจ้า เพราะพระเจ้าคือพ่อของเราได้ประทับ
ตรามอบอำนาจแก่พระโอรสแล้ว” 28 แล้วเขาทั้งหลายก็บอกพระองค์ว่า “พวกข้าจะต้องทำอะไร จึงจะ
ทำงานของพระเจ้าได้?” 29 พระเยซูตอบเขาว่า “งานของพระเจ้านั้นคือการที่พวกเจ้าเชื่อฟังอาศัยในผู้ที่
พระเจ้าใช้มานั้น” 30 เขาทั้งหลายจึงบอกกับพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำการสำคัญอะไร
เพื่อพวกข้าจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง” 31 บรรพบุรุษของพวกข้าได้กินมานาใน
ถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารทิพย์จากฟ้าสวรรค์’” 32 พระเยซูจึงกล่าว
กับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารทิพย์จากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่าน
แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้ให้อาหารแท้ซึ่งมาจากฟ้าสวรรค์ให้แก่พวกเจ้าทั้งหลาย 33 เพราะว่าอาหาร
ของพระเจ้านั้น คือผู้ที่ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และมอบชีวิตให้แก่โลก” 34 เขาทั้งหลายจึงบอกกับพระองค์ว่า “
อาจารย์ครับ โปรดให้อาหารนั้นแก่พวกข้าเสมอไปเถิด”

35 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อฟังอาศัย
ในเราจะไม่กระหายอีกเลย” 36 แต่เราได้บอกพวกเจ้าแล้วว่า พวกเจ้าได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 สารพัด
ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อมอบแก่เรา จะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย 38 เพราะว่าเราได้ลงมา
จากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามประสงค์ของผู้ใช้เรามา 39 และ
ความประสงค์ของผู้ใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่ท่านได้มอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว
แต่ให้เป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สุด 40 เพราะนี่แหละเป็นความประสงค์ของผู้ที่ใช้เรานั้น ที่จะให้
ทุกคนที่เห็นพระโอรส และเชื่อฟังอาศัยในพระโอรสนั้นได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมา
จากตายในวันสุดท้าย”

ที่มาและสิ่งที่พระโอรสเป็น

41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์กล่าวว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์” 42 เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จะพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’” 43 พระเยซูจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันเลย 44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ใช้เรามาจะชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาจากตายในวันสุดท้าย 45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์หมวดศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราก็มายังเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา นอกจากผู้ที่มาจากพ่อ ผู้นั้นแหละได้เห็นพ่อแล้ว 47 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเราก็ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน 48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา”

ความเกี่ยวข้องระหว่างพระบิดาพระโอรสและผู้เชื่อ

52 แล้วพวกยิวก็นั่งเถียงกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร?” 53 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าพวกเจ้าไม่กินเนื้อและดื่มเลือดของบุตรมนุษย์ พวกเจ้าก็ไม่มีชีวิต 54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาจากตายในวันสุดท้าย 55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และเลือดของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้ 56 ผู้ที่กินเนื้อ และดื่มเลือดของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา 57 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้มีชีวิตอยู่ได้ใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพ่อของเรานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กิน และสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน” 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้กล่าวในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ขณะที่พระองค์สั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

60 ดังนั้นเมื่อเหล่าศิษย์ของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะเข้าใจได้” 61 เมื่อพระเยซูรู้ว่าเหล่าศิษย์ของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้พวกเจ้าทั้งหลายลำบากใจหรือ? 62 ถ้าพวกเจ้าจะได้เห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น พวกเจ้าจะว่าอย่างไร? 63 จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับพวกเจ้าทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต 64 แต่ในพวกเจ้าบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูล่วงรู้ตั้งแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ไว้ 65 และพระองค์กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกพวกเจ้าว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะบอกผู้นั้น’”

66 ตั้งแต่นั้นมาศิษย์ของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป 67 พระเยซูกล่าวว่า กับสิบสองคนนั้นว่า “พวกเจ้าก็จะจากเราไปด้วยหรือ?” 68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมจะจากไปหาผู้ใดเล่า อาจารย์มีถ้อยคำซึ่งทำให้ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน 69 และพวกผมก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า อาจารย์เป็นพระศรีอาริย์ไอรสของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” 70 พระเยซูตอบเขาว่า “เราเลือกพวกท่าน สิบสองคนมิใช่หรือ? และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” 71 พระองค์หมายถึงยูดาอิสคาริโอทลูกชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้ คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนนั่นเอง

ยอห์น 7

พวกน้อง ๆ ของพระเยซูยังไม่เชื่อในพระองค์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้ไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ 2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว 3 พวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงพูดกับพระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าศิษย์ของพี่จะได้เห็นกิจการที่พี่กระทำ” 4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับ ๆ เมื่อผู้นั้นอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าพี่กระทำการเหล่านี้ ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด”

5 แม้พวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์ 6 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกเจ้ามีอยู่เสมอ 7 โลกจะเกลียดชังพวกเจ้าไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว 8 พวกเจ้าจึงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” 9 เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังพักอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูในเทศกาลอยู่เพิง

10 แต่เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็ตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับ ๆ ไม่เปิดเผย 11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้น และถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน” 12 และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่น ๆ ว่า “มิใช่ เขาเป็นคนหลอกลวงประชาชนต่างหาก” 13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เข้าไปในพระวิหารและสั่งสอน 15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร? ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” 16 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ใช้เรา” 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามความประสงค์ของท่าน ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระเจ้าผู้ใช้ตนมา ผู้นั้นแหละ

เป็นคนจริง ไม่มีความชั่วอยู่ในเขาเลย ¹⁹ โมเสสได้ให้ศีลแก่พวกเจ้ามิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกเจ้าประพฤติตามศีลนั้น พวกเจ้าหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม?” ²⁰ คนเหล่านั้นตอบว่า “เจ้ามีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าเจ้า” ²¹ พระเยซูตอบเขาว่า “เราได้ทำสิ่งหนึ่งและพวกเจ้าประหลาดใจ ²² โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันศีลท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด ²³ ถ้าในวันศีลคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดศีลของโมเสสแล้ว พวกเจ้าจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันศีลหรือ? ²⁴ อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินอย่างยุติธรรมเถิด”

นี่หรือคือพระศรีอาริย์

²⁵ เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีชื่อหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย ²⁶ แต่ดูซิ เขากำลังพูดอย่างกล้าหาญ และคนทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลย พวกสมาชิกสภาศาสนารู้อยู่แน่แล้ว หรือว่า คนนี้เป็นพระศรีอาริย์ ²⁷ แต่เรารู้ว่าคนนี้มาจากไหน? แต่เมื่อพระศรีอาริย์มานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า ท่านมาจากไหน?” ²⁸ ดังนั้นพระเยซูจึงประกาศขณะที่สั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “พวกเจ้ารู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระเจ้าผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่พวกเจ้าไม่รู้จักพระองค์ ²⁹ แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ใช้เรามา” ³⁰ เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ³¹ และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อฟังอาศัยในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระศรีอาริย์มานั้น พระองค์จะกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ?”

พวกฟาริสีใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระเยซู

³² เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกมหาปุโรหิตจึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ ³³ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับพวกเจ้าอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระเจ้าผู้ใช้เรามา ³⁴ พวกเจ้าจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้” ³⁵ พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน? ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติ และสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ? ³⁶ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้’”

แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต

³⁷ ในวันที่สุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูยืนขึ้นและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ³⁸ ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตที่จะเข้าสู่นิพพานจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” ³⁹ สิ่งที่พระองค์กล่าวนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี

ชาวยิวมีความเห็นแตกแยกกัน

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น” 41 คนอื่นๆ ก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระศรีอาริย์” แต่บางคนพูดว่า “พระศรีอาริย์จะมาจากกาลิลีหรือ? 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระศรีอาริย์จะมาจากเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮมซึ่งกษัตริย์ดาวิดเคยอยู่นั้น” 43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ 44 บางคนอยากจะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

ผู้นำศาสนายิวมีความเห็นแตกแยกกัน

45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกมหาปุโรหิต และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา” 46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ? 48 มีผู้ใดในพวกสมัชชากษัตริย์หรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ? 49 แต่ประชาชนเหล่านี้ที่ไม่รู้จักศีลก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” 50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 51 “ในกฎหมายของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ?” 52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “เจ้ามาจากกาลิลีด้วยหรือ? จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” 53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

ยอห์น 8

พระเยซูกับผู้หญิงที่ถูกจับเรื่องล่วงประเวณี

1 แต่พระเยซูเดินทางไปยังภูเขามะกอกเทศ 2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็นั่งลงและสั่งสอนเขา 3 พวกคัมภีรจารย์ และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน 4 เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ 5 ในศีลนั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนอาจารย์จะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” 6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดสอบพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูโน้มกายลงเอานิ้วมือเขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย 7 และเมื่อพวกเขายังถามพระองค์อยู่เรื่อย ๆ พระองค์ก็ลุกขึ้นและพูดกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกเจ้าที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเธอก่อน” 8 แล้วพระองค์ก็นโน้มกายลงและเอานิ้วมือเขียนที่ดินอีก 9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจจึงฉวยผิติดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนแก่ก่อนจนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยืนอยู่ที่ยืนอยู่ 10 เมื่อพระเยซูลุกขึ้นแล้ว และได้เห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์พูดกับนางว่า “พวกที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมดล่ะ ไม่มีใครเอา

โทษเจ้าหรือ?”¹¹ นางนั้นบอกกับว่า “อาจารย์ชา ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูกล่าวกับนางว่า “เราก็มองโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกนะ”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

¹² อีกครั้งหนึ่งพระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิตเข้าสู่นิพพาน”¹³ พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “เจ้าเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของเจ้าไม่เป็นความจริง”¹⁴ พระเยซูตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็คือความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกเจ้าไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน”¹⁵ พวกเจ้าย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด¹⁶ แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ดูถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อเราผู้ใช้เรามา¹⁷ ในกฎหมายของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’¹⁸ เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง และพระเจ้าผู้เป็นพ่อเรา ผู้ใช้เรามาก็คือพยานให้แก่เรา”¹⁹ เหตุฉะนั้นเขาจึงถามพระองค์ว่า “ผู้เป็นพ่อของเจ้าอยู่ที่ไหน” พระเยซูตอบว่า “ตัวเราก็คือ พ่อเราของเราก็คือ พวกเจ้าไม่รู้จัก ถ้าพวกเจ้าจักเรา พวกเจ้าก็จะรู้จักพ่อของเราด้วย”²⁰ พระเยซูกล่าวคำเหล่านี้ที่คลังเงินเมื่อกำลังสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

ที่ซึ่งพระเยซูไปนั้นเขาไปไม่ได้

²¹ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และพวกเจ้าจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของพวกเจ้า ที่ซึ่งเราจะไปนั้นพวกเจ้าจะไปไม่ได้”²² พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ? เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นพวกเจ้าจะไปไม่ได้’”²³ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้ามาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน พวกเจ้าเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้”²⁴ เราจึงบอกพวกเจ้าว่า พวกเจ้าจะตายในการบาปของพวกเจ้า เพราะว่าถ้าพวกเจ้ามิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น พวกเจ้าจะต้องตายในการบาปของตัว”²⁵ เขาจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าคือใครเล่า” พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกพวกเจ้าแต่แรกนั้น”²⁶ เราก็อยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่ผู้ที่ใช้เรานั้นเป็นสัจจริง และสิ่งที่เราได้ยินจากท่าน เรากล่าวแก่โลก”²⁷ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดกับเขาถึงเรื่องพระเจ้าซึ่งพ่อของพระองค์²⁸ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นพวกเจ้าก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ได้สอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น”²⁹ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ใช้เรามากก็อยู่กับเรา ท่านมิได้ทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามใจของท่านเสมอ”³⁰ เมื่อพระองค์กล่าวดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อฟังอาศัยในพระองค์

ความจริงทำให้เขาเป็นไท

31 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าพวกเจ้าอยู่ในคำของเรา พวกเจ้าก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง” 32 และพวกเจ้าจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้พวกเจ้าเป็นไท” 33 เขาทั้งหลายตอบพระองค์ว่า “พวกข้าสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนเจ้าจึงกล่าวว่า พวกเจ้าจะเป็นไท” 34 พระเยซูตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” 35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระโอรสต่างหากอยู่ตลอดไป 36 เหตุฉนั้นถ้าท่านจะกระทำให้พวกเจ้าเป็นไท พวกเจ้าก็จะเป็นไทจริง ๆ 37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกเจ้าก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของพวกเจ้า 38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าทำสิ่งที่ได้เห็นจากมารผู้เป็นพ่อของพวกเจ้า”

พ่อของเขาคือมาร

39 เขาทั้งหลายจึงตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของพวกข้า” พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าพวกเจ้าเป็นลูกหลานของอับราฮัมแล้ว พวกเจ้าก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ” 40 แต่บัดนี้พวกเจ้าหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ออกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ 41 พวกเจ้าย่อมทำสิ่งที่มารผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าทำ” เขาจึงบอกกับพระองค์ว่า “พวกข้ามิได้เกิดจากการล่วงประเวณี พวกข้ามีพ่อคนเดียวคือพระเจ้า”

42 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ่อของพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้า และอยู่นี่แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่ท่านใช้เรามา” 43 เหตุไฉนพวกเจ้าจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าทนฟังคำของเราไม่ได้ 44 พวกเจ้ามาจากมารผู้เป็นพ่อของพวกเจ้า และพวกเจ้าอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อพวกเจ้า มันเป็นผู้ฆ่าคนตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดโกหกมันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้โกหก และเป็นพ่อของการโกหก 45 แต่พวกเจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังอาศัยเรา เพราะเราพูดความจริง 46 มีผู้ใดในพวกพวกเจ้าหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อเรา 47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังธรรมะของพระเจ้า เหตุฉนั้นพวกเจ้าจึงไม่ฟัง เพราะพวกเจ้ามิได้มาจากพระเจ้า”

พระเยซูดำรงอยู่ก่อนอับราฮัมเกิด

48 พวกยิวจึงตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่า เจ้าเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ?” 49 พระเยซูตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่เราให้เกียรติแก่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าลบหลู่เกียรติเรา” 50 เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และท่านผู้นั้นจะพิพากษา 51 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่พบความตายเลย” 52 พวกยิวจึงบอกพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้พวกข้ารู้แล้วว่าเจ้ามีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสนาดายากรณ์ก็ตายแล้ว และเจ้าพูดว่า ‘ถ้าผู้ใด

ประพาศตามคำของเจ้า ผู้นั้นจะไม่ซึมความตายเลยได้อย่างไร? ⁵³ เจ้าเป็นใหญ่กว่าอัคราัมบิศาของพวกข้าที่ตายไปแล้วหรือ? พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย เจ้าอวดอ้างว่าเจ้าเป็นผู้ใดเล่า”

⁵⁴ พระเยซูตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมายอะไร ท่านผู้ให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ซึ่งพวกเจ้ากล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า ⁵⁵ พวกเจ้าไม่รู้จักท่าน แต่เรารู้จักท่าน และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักท่าน เราก็คือคนโกหกเหมือนกับพวกเจ้า แต่เรารู้จักท่าน และประพาศตามธรรมะของท่าน ⁵⁶ อัคราัมบิศาของพวกเจ้าขึ้นขมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และเขาก็ได้เห็นแล้ว และมีความยินดี” ⁵⁷ พวกยิวก็บอกพระองค์ว่า “เจ้าอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และเจ้าเคยเห็นอัคราัมหรือ?” ⁵⁸ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ก่อนอัคราัมเกิดนั้นเราเป็นอยู่แล้ว” ⁵⁹ คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบ และออกไปจากพระวิหาร เดินผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้นไป

ยอห์น 9

พระเยซูรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด

¹ เมื่อพระเยซูเดินทางไปในั้น พระองค์เห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด ² และพวกศิษย์ของพระองค์ถามว่า “อาจารย์ครับ ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด” ³ พระเยซูตอบว่า “มิใช่ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้การงานของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา ⁴ เราต้องทำงานของพระเจ้าผู้ใช้เรามาเมื่อยังเป็นกลางวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ ⁵ ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก”

⁶ เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็ปั้นน้ำลายลงที่ดิน แล้วเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น ⁷ แล้วสั่งเขาว่า “จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเน” (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้าง แล้วกลับเห็นได้ ⁸ เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า “คนนี่คือคนที่เคยนั่งขอทานมิใช่หรือ?” ⁹ บางคนก็พูดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า “เขาคลายคนนั้น” แต่เขาเองพูดว่า “ข้าฯคือคนนั้น” ¹⁰ เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?” ¹¹ เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนทาตาของข้าฯ และบอกข้าฯว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย’ ข้าฯ ก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้” ¹² เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน?” คนนั้นบอกว่า “ข้าฯไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนเรื่องการรักษาคนตาบอด

¹³ เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่พระเยซูทำโคลนทาตาชายคนนั้น ให้หายบอดเป็นวันสี่ ¹⁵ พวกฟาริสีก็ได้ถามเขากลับว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า “เขาเอาโคลนทาตาของข้าฯ และข้าฯก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น” ¹⁶ ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคน

นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามีได้รักษาวັນศีล” คนอื่นว่า “คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร?” พวกเขาก็แตกแยกกัน ¹⁷ เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าแน่ ๆ”

พระเยซูรักษาคคนตาบอดตั้งแต่กำเนิด

¹⁸ แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกพ่อแม่ของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา ¹⁹ แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็นลูกชายของเจ้าหรือ ที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น?” ²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า “เรารู้ว่าคนนี้เป็นลูกชายของเรา และรู้ว่าเขาเกิดมาตาบอด ²¹ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มารู้ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้” ²² ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระศรีอาริย์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากวัดหรือสุเหร่า ²³ เหตุฉะนั้นพ่อแม่ของเขาจึงพูดว่า “จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว”

²⁴ คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีก และบอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้ยู่่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป” ²⁵ เขาตอบว่า “ท่านผู้นั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่รู้ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้ารู้ก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้” ²⁶ คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด?” ²⁷ ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นศิษย์ของท่านผู้นั้นด้วยหรือ?” ²⁸ เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แก่เป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส ²⁹ เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน?” ³⁰ ชายคนนั้นตอบเขาว่า “เออ ช่างประหลาดจริง ๆ ที่พวกเจ้าไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน? แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด ³¹ พวกเรารู้ว่าพระเจ้านั้นได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามใจของพระเจ้า พระองค์ก็ฟังผู้นั้น ³² ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่ามีผู้ใดทำให้ตาของคนตาบอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ ³³ ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้” ³⁴ เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า “แก่เกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแก่จะมาสอนเราหรือ?” แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย

คนที่ตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

³⁵ พระเยซูได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์พบชายคนนั้นจึงกล่าวกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระโอรสของพระเจ้าหรือ?” ³⁶ ชายคนนั้นตอบว่า “อาจารย์ครับ ผู้ใดเป็นพระโอรสนั้น ซึ่งผมจะเชื่อฟังอาศัยในท่านได้” ³⁷ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ท่านเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า” ³⁸ เขาจึงกล่าวว่า “อาจารย์ครับ ผมเชื่อแล้ว” แล้วเขาก็กราบไหว้พระองค์ ³⁹ พระเยซูกล่าวว่า “

เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด”⁴⁰ เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ข้าาตาบอดด้วยหรือ?”⁴¹ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าตาบอด พวกเจ้าก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้พวกเจ้าพูดว่า ‘ข้ามองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของพวกเจ้าจึงยังมีอยู่”

ยอห์น 10

คำอุปมาเรื่องคอกแกะ

¹ “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร ² แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ ³ ผู้รักษาประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป ⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵ คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า” ⁶ คำกล่าวนี้เป็นคำอุปมา พระเยซูได้กล่าวกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของคำกล่าวที่พระองค์กล่าวกับเขาเลย

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

⁷ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย ⁸ บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็ได้ฟังเขา ⁹ เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะหลุดพ้น และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร ¹⁰ ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานอย่างครบบริบูรณ์ ¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ¹² แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาก็ละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป ¹³ ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย ¹⁴ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราที่รู้จักเรา ¹⁵ เหมือนพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา รู้จักเรา เรารู้จักพ่อของเราด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ ¹⁶ แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ¹⁷ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจึงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นกลับคืนมาอีก ¹⁸ ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับกลับคืนอีก คำสั่งนี้เราได้รับมาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา”

19 คำกล่าวนี้นี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก 20 พวกเขາหลายคนพูดว่า “เรามีผีสิงและเป็นบ้าไปแล้ว พวกเจ้าไปฟังเขาทำไม” 21 พวกอื่นก็พูดว่า “ถ้อยคำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิงหรือ ผีจะ使人คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?”

พวกยิวปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซู

22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 23 พระเยซูเดินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน 24 แล้วพวกยิวก็นำพานมาห้อมล้อมพระองค์ไว้ และพูดกับพระองค์ว่า “จะทำให้พวกข้าฯสงสัยไปนานสักเท่าใด ถ้าเจ้าเป็นพระศรีอารียก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด” 25 พระเยซูตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้อบอกพวกเจ้าแล้ว และพวกเจ้าไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในนามพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราก็คือเป็นพยานให้แก่เรา 26 แต่พวกเจ้าไม่เชื่อ เพราะพวกเจ้ามิได้เป็นแกะของเร ตามที่เราได้บอกแล้ว 27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา 28 เราให้ชีวิตเข้าสู่นิพพานแก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้มอบแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากมือของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้ 30 เรากับพ่อของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมามากอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย 32 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้พวกเจ้าเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา พวกเจ้าหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า” 33 พวกยิวตอบพระองค์ว่า “พวกข้าฯจะขว้างเจ้ามิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะเจ้าเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” 34 พระเยซูตอบเขาว่า “ในพระคัมภีร์ของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวว่า พวกเจ้าเป็นพระ’ 35 ถ้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อได้เรียกผู้ที่รับธรรมะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ 36 พวกเจ้าจะกล่าวหาผู้ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้ตั้งไว้ และใช้เข้ามาในโลกว่า ‘พวกเจ้ากล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ 37 ถ้าเราไม่ทำงานของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 38 แต่ถ้าเราทำงานนั้น แม้ว่าพวกเจ้ามิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะการงานนั้นเกิด เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ และเชื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่ออยู่ในเรา และเราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อ” 39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ก็รอดพ้นจากเงื้อมมือเขาไปได้

40 พระองค์ได้ไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นทำพิธีมุดน้ำเป็นครั้งแรก และพระองค์พักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง” 42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระองค์

ยอห์น 11

ความตายของลาซารัส

¹ มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ ² (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดเท้าของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) ³ ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ ตอนนี้ ผู้ที่อาจารย์สนิทสนมนั้นกำลังป่วยอยู่” ⁴ เมื่อพระเยซูได้ยินแล้วก็กล่าวว่า “โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเช็ดชูเกียรติยศของพระเจ้า เพื่อพระโอรสของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้”

⁵ พระเยซูเมตตาตามารธา และน้องสาวของเธอและลาซารัส ⁶ ดังนั้นครั้นพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังพักอยู่ที่ที่พระองค์อยู่นั้นอีกสองวัน ⁷ หลังจากนั้นพระองค์ก็กล่าวกับพวกศิษย์ว่า “ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด” ⁸ พวกศิษย์บอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย แล้วอาจารย์ยังจะไปที่นั่นอีกหรือ?” ⁹ พระเยซูตอบว่า “วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ ¹⁰ แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา” ¹¹ พระองค์ก็กล่าวดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “ลาซารัสเพื่อนของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น” ¹² พวกศิษย์ของพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี” ¹³ แต่พระเยซูกล่าวถึงความตายของลาซารัส แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์กล่าวถึงการนอนหลับพักผ่อน ¹⁴ ฉะนั้นพระเยซูจึงกล่าวกับเขาตรง ๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว ¹⁵ เพื่อเห็นแก่พวกเจ้าเราจึงยืนยันที่เรามาได้อยู่ที่นั่น เพื่อพวกเจ้าจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด” ¹⁶ โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนศิษย์ว่า “ให้พวกเราไปด้วยกันเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”

¹⁷ ครั้นพระเยซูเดินทางมาถึงก็ทราบว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพเสียแล้ว ¹⁸ หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร ¹⁹ พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ ²⁰ ครั้นมารธารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเดินทางมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน ²¹ มารธาก็บอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ขา ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี่น้องชายของหนูคงไม่ตาย ²² แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ก็หนักรู้ว่า สิ่งใด ๆ ที่อาจารย์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่อาจารย์” ²³ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมามาก” ²⁴ มารธابอกพระองค์ว่า “หนักรู้แล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมามากในวันสุดท้าย เมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา” ²⁵ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นจากตายและได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเรา

นั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก ²⁶ และทุกคนที่มีชีวิต และเชื่อฟังอาศัยในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม” ²⁷ มารธابอกกับพระองค์ว่า “เชื่อค่ะ หนูเชื่อว่า อาจารย์เป็นพระศรีอารีย์ พระโอรสของพระเจ้า ที่จะเข้ามาในโลก”

พระเยซูร้องไห้

²⁸ เมื่อเธอกล่าวดังนั้นแล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “อาจารย์มาแล้ว และเรียกเจ้า” ²⁹ เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ ³⁰ ฝ่ายพระเยซูยังไม่เข้าไปในเมือง แต่ยังพักอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาบพบพระองค์นั้น ³¹ พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือน และกำลังพลบโชนเธอยืนอยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์” ³² ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูพักอยู่ และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงแทบเท้าของพระองค์กล่าวว่า “อาจารย์ข้า ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของหนูคงไม่ตาย” ³³ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็คร่ำครวญร้อนใจและเป็นทุกข์ ³⁴ และถามว่า “พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน?” เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เชิญมาดูเถิด” ³⁵ พระเยซูร้องไห้ ³⁶ พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูสิ ท่านรักเขาเพียงไร” ³⁷ และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?”

ลาซารัสฟื้นคืนชีพ

³⁸ พระเยซูคร่ำครวญร้อนใจอีก จึงเดินมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีก้อนหินวางปิดปากถ้ำไว้ ³⁹ พระเยซูกล่าวว่า “จงเอาหินออกเสีย” มารธافیสาวของผู้ตายจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ข้า ป่านี้นศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสัวันแล้ว” ⁴⁰ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า” ⁴¹ พวกเขาจึงเอาหินออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูแหงนหน้าขึ้นกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของผม ผมขอบคุณที่ฟังผม ⁴² ผมรู้ว่า พ่อฟังผมอยู่เสมอ แต่ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพ่อเป็นผู้ใช้ผมมา”

⁴³ เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้ว จึงเปล่งเสียงกล่าวว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาซะ” ⁴⁴ ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้ แล้วปล่อยเขาไปเถิด”

พวกฟาริสีปองร้ายพระเยซู

⁴⁵ ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์ และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อฟังอาศัยในพระองค์ ⁴⁶ แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้กระทำให้ฟัง ⁴⁷ ฉะนั้นพวกมหาปุโรหิต และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า “พวกเราจะต้องทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ” ⁴⁸ ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมา

รับเอาทั้งพระวิหาร และชนชาติของเราไป”⁴⁹ แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต
ประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย⁵⁰ และไม่พิจารณาด้วยว่า
จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ”
⁵¹ เขาก็ได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่า
พระเยซูจะตายแทนชนชาตินั้น⁵² และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมลูกหลานของ
พระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน⁵³ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษา
กันจะฆ่าพระองค์เสีย

พระเยซูเรียกให้ลาซารัสฟื้นจากความตาย

⁵⁴ เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เข้าไปในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้ออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่
อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และพักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระองค์⁵⁵ ขณะนั้นใกล้
จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้น ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อน
เทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว⁵⁶ เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหาร
เขาก็พูดกันว่า “พวกท่านคิดเห็นอย่างไร เยชูจะไม่มาในงานเทศกาลนี้หรือ?”⁵⁷ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และ
พวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ยอห์น 12

พระเยซูรับการชโลมที่เบธานี

¹ แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่ง
พระองค์ได้ให้ฟื้นขึ้นจากตาย² ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็รับใช้พระองค์อยู่
และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขา ที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์

³ มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระดาบบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลม
เท้าของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดเท้าของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น⁴ แต่ศิษย์คน
หนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาส อิสคาริโอท ลูกชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า⁵ “ทำไมจึงไม่
เอาน้ำมันนั้นไปขาย ถ้าเอาไปขายจะได้เงินสักสามร้อยเดนาริอันเลยนะ แล้วเงินนั้นไปแจกให้แก่คน
ยากจน”⁶ เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่เห็นแก่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม
บรรจุเงินกองกลาง และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น⁷ พระเยซูจึงกล่าวว่า “ปล่อยให้เถิด เธอทำอย่างนี้
เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา⁸ เพราะว่ามีคนจนอยู่กับเจ้าเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับเจ้าเสมอไป”

การปองร้ายลาซารัส

⁹ ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์พักอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะอยากเห็นพระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย ¹⁰ ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตจึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย ¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขาและไปเชื่อฟังอาศัยพระเยซู

พระเยซูเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

¹² วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาจากในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ¹³ เขาก็พากันถือใบอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า ขอให้ท่านผู้มาในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ” ¹⁴ และเมื่อพระเยซูพบลูกลาตัวหนึ่งจึงขี่ลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า ¹⁵ ‘ธิดาแห่งไซออนเอ๋ย อย่ากลัวเลยคูสิ กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา’

¹⁶ ที่แรกพวกศิษย์ของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูได้รับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ ¹⁷ เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้เรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ ¹⁸ เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์กระทำการอัศจรรย์นั้น ¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “พวกท่านเห็นใหม่ว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว”

คนต่างชาติแสวงหาพระเยซู

²⁰ ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการพระเจ้าในเทศกาลเลี้ยงนั้น มีพวกกรีกอยู่บ้าง ²¹ พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับเขาว่า “หัวหน้าครับ พวกผมอยากจะได้เห็นพระเยซู” ²² ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปบอกพระเยซู ²³ และพระเยซูตอบเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี ²⁴ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก ²⁵ ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ซังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ตลอดไป ²⁶ ถ้าผู้ใดจะรับใช้เรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้เราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ก็จะมอบเกียรติแก่ผู้นั้น”

บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น

²⁷ “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘พ่อครับ ช่วยผมให้พ้นไปจากเวลานี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่ เพราะด้วยความประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงเวลานี้ ²⁸ พ่อครับ ขอให้ชื่อของพ่อ

ได้รับเกียรติ” แล้วก็มีเสียงมาจากฟ้าว่า “พ่อได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” ²⁹ ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่น ๆ ก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” ³⁰ พระเยซูตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อพวกเจ้าไม่ใช่เพื่อเรา” ³¹ บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย ³² เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” ³³ พระองค์กล่าวเช่นนั้นเพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะตายอย่างไร ³⁴ คนทั้งหลายจึงบอกพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากศิลาว่า พระตรีอารีย์จะอยู่เป็นนิรันดร์ เหตุไฉนเจ้าจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า” ³⁵ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาทันพวกเจ้า ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน” ³⁶ เมื่อพวกเจ้ามีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง”

พวกยิวไม่ยอมเชื่อถือในพระองค์

เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้วก็เดินทางจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา ³⁷ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้กระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ ³⁸ เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า

“พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย
และแขนขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ผู้ใด”

³⁹ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า

⁴⁰ “พระองค์ได้ปิดตาของเขาทั้งหลาย
และทำให้ใจของเขาแข็งกระด้างไป
เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา
และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา
และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย”

⁴¹ อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ ⁴² อย่างไรก็ตามแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อฟังอาศัยในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากวัดหรือสุเหร่า ⁴³ เพราะว่าเขารักการยกย่องจากมนุษย์มากกว่าการยกย่องของพระเจ้า

ธรรมะของพระเยซูเป็นหลักในการพิพากษา

44 พระเยซูประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเรานั้น ตามความเป็นจริงแล้ว ไม่ได้เชื่อฟังอาศัยในเราหรอก แต่เชื่อในพระเจ้าผู้ใช้เรามา” 45 และผู้ที่เห็นเราก็ก็นับว่าเชื่อในพระเจ้าผู้ใช้เรามา 46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่เชื่อฟังอาศัยในเราจะมีชีวิตอยู่ในความมืด 47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อเราก็ก็นับว่าพิพากษาแล้ว เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้หลุดพ้น 48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเรา และไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย 49 เพราะเราได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ใช้เรามา ท่านผู้นั้นได้ส่งเรา 50 เรารู้ว่าคำสั่งของท่านนั้นเป็นชีวิตเข้าสู่นิพพาน เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้นเราก็ก็นับว่าพิพากษาตามที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อได้ส่งเรา”

ยอห์น 13

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

1 ก่อนถึงเทศกาลกินเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูรู้ว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะจากโลกนี้ ไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระองค์ พระองค์เมตตาพรรคพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์เมตตาเขาจนถึงที่สุด 2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้คลายยูดาสอิสคาริโอท ลูกชายของซีโมนให้ทรยศพระองค์

3 พระเยซูรู้ว่าพระพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระองค์ ได้มอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในมือของพระองค์ และรู้ว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า 4 พระองค์ลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ถอดเสื้อผ้า พระองค์ออกวางไว้ และเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ 5 แล้วก็เทน้ำลงในอ่าง และตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกศิษย์ และเช็ดด้วยผ้าที่คาดเอวไว้ 6 แล้วพระองค์ก็มาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ?” 7 พระเยซูตอบเขาว่า “สิ่งที่เราทำในขณะนี้เจ้ายังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังเจ้าจะเข้าใจ” 8 เปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมไม่ได้หรอกครับ” พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างเจ้าแล้ว เจ้าจะมีส่วนในเราไม่ได้” 9 ซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ถ้าอย่างนั้น มิใช่แต่เท้าของผมเท่านั้น แต่ขอได้โปรดล้างทั้งมือและศีรษะของผมด้วย” 10 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกเจ้าก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” 11 เพราะพระองค์รู้ว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงกล่าวว่า “พวกเจ้าไม่สะอาดทุกคน”

12 เมื่อพระองค์ล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็สวมเสื้อผ้า และเอนกายลงอีกกล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้าเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่เจ้าหรือ?” 13 พวกเจ้าเรียกเราว่า อาจารย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้า

เจ้าเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น¹⁴ ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และอาจารย์ของเจ้า ได้ล้างเท้าของพวกเจ้า พวกเจ้าก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย¹⁵ เพราะว่าเราได้วางแบบแก่เจ้าแล้ว เพื่อให้เจ้าทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่เจ้า¹⁶ เรบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หาไม่ได้¹⁷ ถ้าเจ้ารู้ดังนี้แล้ว และเจ้าประพฤติตาม เจ้าก็เป็นสุข¹⁸ เรามิได้พูดถึงพวกเจ้าสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้นั้นใส่เรา’¹⁹ เรบอกพวกเจ้าเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วเจ้าจะได้เชื่อว่าเรคือผู้นั้น²⁰ เรบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระเจ้าผู้ทรงใช้เรามา”

พระเยซูท่านายวายุคาสจะทรมต่อพระองค์

21 เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็เป็นทุกข์ในใจ และกล่าวเป็นพยานว่า “เรบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะทรยศเรา”²² เหล่าศิษย์จึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์กล่าวถึงนั้นคือผู้ใด²³ มีศิษย์คนหนึ่งซึ่งพระเยซูสนิทสนมได้เอนกายอยู่ที่ตักของพระเยซู²⁴ ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์กล่าวถึงนั้นคือผู้ใด²⁵ ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่ตักของพระเยซู ศิษย์คนนั้นก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์กล่าวถึงคือใคร”²⁶ พระเยซูตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้” และเมื่อพระองค์เอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ยื่นให้แก่ยูดาส อิสคาริโอทลูกชายซีโมน²⁷ เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เจ้าจะทำอะไรก็จงทำเร็ว ๆ เถิด”²⁸ ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงกล่าวกับเขาเช่นนั้น²⁹ บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง³⁰ ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

พระบัญญัติใหม่

31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงกล่าวว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์³² ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระโอรส พระเจ้าก็จะประทานให้พระบโอรสมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะให้เรามีเกียรติเดี๋ยวนี้³³ ลูกเล็ก ๆ เอย เรายังจะอยู่กับพวกเจ้าไปอีกขณะหนึ่ง พวกเจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับพวกเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้น พวกเจ้าไปไม่ได้’³⁴ เราให้ศีลใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ามีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อกันและกัน เรามีพรหมวิหารสี่ต่อพวกเจ้ามาแล้วอย่างไร เจ้าจงมีต่อกันและกันด้วยอย่างนั้น³⁵ ถ้าพวกเจ้ามีพรหมวิหารสี่ต่อกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นศิษย์ของเรา”

พระเยซูทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

36 ซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะไปที่ไหน” พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้นเจ้าจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังเจ้าจะตามเราไป” 37 เปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เหตุใดผมจึงตามอาจารย์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ผมจะสละชีวิตเพื่ออาจารย์” 38 พระเยซูตอบเขาว่า “เจ้าจะสละชีวิตของเจ้าเพื่อเราหรือ? เราบอกความจริงว่า ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

ยอห์น 14

พระเยซูเป็นทางไปสู่พระบิดา

1 “อย่าให้ใจพวกเจ้าทั้งหลายวิตกเลย พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย 2 ในพระวิหารของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเจ้า 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเจ้าแล้ว เราจะกลับมาอภีรับพวกเจ้าไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนพวกเจ้าจะอยู่ที่นั่นด้วย 4 พวกเจ้ารู้ว่าเราจะไปที่ไหน และเจ้าก็รู้จักทางนั้น” 5 โธมัสพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมไม่รู้ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน พวกผมจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” 6 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิตเข้าสู่นิพพาน ไม่มีผู้ใดมาถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้นอกจากมาทางเรา 7 ถ้าพวกเจ้ารู้จักเราแล้ว พวกเจ้าก็จะรู้จักพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปพวกเจ้าก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

พระเยซูเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระบิดา

8 ฟิลิปบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอสำแดงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของอาจารย์ให้พวกผมเห็น และพวกผมจะพอใจ” 9 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับเจ้านานถึงเพียงนี้ และเจ้ายังไม่รู้จักเราหรือ? ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และเจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ให้พวกเจ้าเห็น’ 10 เจ้าไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา อยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่พวกเจ้านั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในเราได้กระทำพันธกิจของพระองค์ 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด

12 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำกิจการซึ่งเราได้ทำนั้นด้วย และเขาจะทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา 13 สิ่งใดที่พวกเจ้าทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จะได้รับเกียรติทางพระโอรส 14 ถ้าเจ้าจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น”

คำสัญญาเรื่องประธานพระวิญญูญาณ

15 “ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามศีลของเรา” 16 เราจะขอพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระองค์จะประทานผู้พลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับพวกเจ้าตลอดไป 17 คือพระวิญญูญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกเจ้าทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์สถิตอยู่กับเจ้า และจะประทับอยู่ในพวกเจ้า 18 เราจะไม่ละทิ้งพวกเจ้าทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาพวกเจ้า 19 อีกหน่อหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่พวกเจ้าทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ พวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย 20 ในวันนั้นพวกเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าอยู่ในเรา และเราอยู่ในพวกเจ้า 21 ผู้ใดที่มีศีลของเรา และประพฤติตามศีลนั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา” 22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท บอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เหตุใดอาจารย์จึงจะสำแดงตัวแก่พวกผม และไม่สำแดงแก่โลก” 23 พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะรักเขา แล้วพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา กับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา 24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำซึ่งพวกเจ้าได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้ใช้เรามา”

25 “เราได้อ่านคำเหล่านี้แก่พวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับพวกเจ้า 26 แต่พระองค์ผู้พลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญูญาณ ผู้ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะสอนพวกเจ้าทุกสิ่ง และจะให้พวกเจ้าระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้อ่านไว้แก่พวกเจ้าแล้ว 27 เรามอบสันติภาพและสันติสุขไว้ให้แก่พวกเจ้าแล้ว สันติภาพและสันติสุขของเราที่ให้แก่พวกเจ้านั้น เราให้พวกเจ้าไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของพวกเจ้าวิตกและอย่างกลัวเลย 28 พวกเจ้าได้ยินเราแล้วว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาพวกเจ้าอีก’ ถ้าพวกเจ้ารักเรา พวกเจ้าก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา’ เพราะพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเป็นใหญ่กว่าเรา 29 และบัดนี้เราได้บอกพวกเจ้าทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว พวกเจ้าจะได้เชื่อ 30 ต่อไป เราจะไม่สนทนากับพวกเจ้ามากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมา และมันไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้สั่งเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

ยอห์น 15

พระเยซูคือเถาองุ่นแท้

1 “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเป็นผู้ดูแลรักษา 2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 พวกเจ้าได้รับการชำระ

ให้สะอาดแล้ว ด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้า⁴ จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในพวกเจ้า
ก็จะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด พวกเจ้าจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเรา
ฉันนั้น

⁵ เราเป็นเถาอยู่ พวกเจ้าเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผล
มาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วพวกเจ้าจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย⁶ ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูก
ทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมนำทิ้งในไฟเผาเสีย⁷ ถ้าพวกเจ้าเข้าสนิทอยู่ในเรา
และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในพวกเจ้าแล้ว จะขอสิ่งใดซึ่งพวกเจ้าปรารถนา พวกเจ้าก็จะได้อสิ่งนั้น⁸ พระเจ้าผู้
เป็นพ่อของเราได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อพวกเจ้าเกิดผลมาก จึงเป็นศิษย์ของเรา⁹ พระเจ้าผู้เป็นพ่อ
ของเรามีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาต่อเราฉันใด เราก็มีพรหมวิหารสี่ต่อพวกเจ้า
ฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในพรหมวิหารสี่ของเรา¹⁰ ถ้าพวกเจ้าประพฤติตามศีลของเรา พวกเจ้าก็จะยึดมั่นอยู่ใน
พรหมวิหารสี่ของเรา เหมือนดังที่เราประพฤติตามศีลของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และยึดมั่นอยู่ใน
พรหมวิหารสี่ของพระองค์¹¹ นี่คือการที่เราได้บอกแก่พวกเจ้าแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ใน
พวกเจ้า และให้ความยินดีของพวกเจ้าเต็มเปี่ยม

¹² นี่แหละเป็นศีลของเรา คือให้พวกเจ้ามีพรหมวิหารสี่ต่อกันและกัน เหมือนดังที่เราได้มีต่อพวก
เจ้า¹³ ไม่มีผู้ใดมีพรหมวิหารสี่ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน
¹⁴ ถ้าพวกเจ้าประพฤติตามที่เราสั่งพวกเจ้า พวกเจ้าก็จะเป็นเพื่อนของเรา¹⁵ เราไม่เรียกพวกเจ้าว่าทาส
อีกต่อไป เพราะทาสไม่รู้นายนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกเจ้าว่าเพื่อน เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยิน
จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา เราได้สำแดงแก่พวกเจ้าแล้ว¹⁶ พวกเจ้าไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวก
เจ้า และได้แต่งตั้งพวกเจ้าไว้ให้ไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของพวกเจ้าอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อพวกเจ้าขอสิ่งใด
จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่พวกเจ้า¹⁷ สิ่งเหล่านี้เราสั่ง
พวกเจ้าว่า จงมีพรหมวิหารสี่ต่อกันและกันเถิด

ความเกลียดชังของโลก

¹⁸ ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกเจ้า ก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน¹⁹ ถ้าพวกเจ้าเป็นของโลก โลกก็จะ
รักพวกเจ้าซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะพวกเจ้าไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกพวกเจ้าออกจากโลก เหตุฉะนั้น
โลกจึงเกลียดชังพวกเจ้า²⁰ จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้าแล้วว่า ‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของ
เขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกเจ้าด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของพวก
เจ้าด้วย²¹ แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกเจ้าก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ใช้เรามา²²
ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา

²³ ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราด้วย²⁴ ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้
ทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้ทำเลย พวกเขาจะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเรา และพระเจ้า

ผู้เป็นพ่อของเรา²⁵ แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในศีลของพวกเขาส่งสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’²⁶ แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามาหาพวกเจ้า คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรานั้นได้มาแล้ว พระองค์นั้นจะเป็นพยานถึงเรา²⁷ และพวกเจ้าก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าพวกเจ้าได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

ยอห์น 16

การกระทำของพวกยิว

1 “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้า ก็เพื่อไม่ให้สะดุดใจ² เราจะไล่พวกเจ้าออกจากวัดหรือสุเหร่า แท้จริงวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิตของพวกเจ้าจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า³ เขาจะกระทำดังนี้แก่พวกเจ้าเพราะเขาไม่รู้จักพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และไม่รู้จักเรา⁴ แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้าก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น พวกเจ้าจะได้ระลึกว่าเราได้บอกพวกเจ้าไว้แล้ว”

งานของพระวิญญาณ

“และเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกเจ้าแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับพวกเจ้า⁵ แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาท่านผู้ใช้เรามา และไม่มีใครในพวกเจ้าถามเราว่า ‘อาจารย์จะไปที่ไหน?’⁶ แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกเจ้า จิตใจของพวกเจ้าจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก⁷ อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่พวกเจ้า คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่มาหาพวกเจ้า แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาพวกเจ้า⁸ เมื่อพระองค์นั้นมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงบาป และบุญ และถึงการพิพากษา⁹ ถึงความบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา¹⁰ ถึงบุญนั้น คือเพราะเราไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก¹¹ ถึงการพิพากษานั้น คือผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว¹² เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกพวกเจ้า แต่เดี๋ยวนี้พวกเจ้ายังรับไว้ไม่ได้¹³ เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะมานั้น พระองค์จะนำพวกเจ้าไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ได้ยิน และพระองค์จะแจ้งให้พวกเจ้ารู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น¹⁴ พระองค์จะให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะเอาสิ่งที่เปื้อนของเรามาสำแดงแก่พวกเจ้า¹⁵ ทุกสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่พวกเจ้า

ความเศร้าโศกจะกลายเป็นความยินดี

16 อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา”¹⁷ ศิษย์บางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “ที่อาจารย์บอกกับเราว่า ‘อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา’

ถ้อยคำเหล่านี้หมายความว่าอะไร”¹⁸ เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่อาจารย์บอกว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบว่ สิ่งที่อาจารย์บอกนั้นหมายความว่าอะไร”¹⁹ พระเยซูรู้ว่าเขาอยากถามพระองค์ จึงกล่าวกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่ เราหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่ ‘อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเห็นเรา’”²⁰ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่ พวกเจ้าจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และพวกเจ้าจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของพวกเจ้าจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี²¹ เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอด นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดลูกแล้ว นางก็ไม่ระลึถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก²² ฉะนั้นใดก็ดีขณะนี้พวกเจ้ามีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นพวกเจ้าอีก และใจพวกเจ้าจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากพวกเจ้าได้²³ ในวันนั้นพวกเจ้าจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่ ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แกพวกเจ้า²⁴ แม้จนบัดนี้พวกเจ้ายังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเจ้าจะมีเต็มเปี่ยม”

พระเยซูเป็นผู้ชนะโลกแล้ว

²⁵ “เราพูดเรื่องนี้กับพวกเจ้าเป็นคำที่มีความหมายซ่อนไว้ แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับพวกเจ้าเช่นนี้อีก แต่จะบอกพวกเจ้าถึงเรื่องพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอย่างแจ่มแจ้ง”²⁶ ในวันนั้นพวกเจ้าจะขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกพวกเจ้าว่ เราจะอ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเพื่อพวกเจ้า²⁷ เพราะว่ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเองก็มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขาต่อพวกเจ้า เพราะท่านมีพรหมวิหารสี่ต่อเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา²⁸ เรามาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอีก”²⁹ เหล่าศิษย์ของพระองค์บอกพระองค์ว่ “ตอนนี้อาจารย์ได้พูดอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้พูดเป็นคำที่มีความหมายซ่อนอยู่อีก”³⁰ เดียวนี้พวกผมรู้แน่ว่ อาจารย์รู้ทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะถามอาจารย์อีก ด้วยเหตุนี้พวกผมเชื่อว่าอาจารย์มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของอาจารย์”³¹ พระเยซูตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้พวกเจ้าเชื่อแล้วหรือ?”³² ดูเถิด เวลาจะมาถึง เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่พวกเจ้าจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของพวกเจ้าทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอยู่กับเรา³³ เราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจะได้มีสันติภาพและสันติสุขในเรา ในโลกนี้พวกเจ้าจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่เราได้ชนะโลกแล้ว”

ยอห์น 17

พระเยซูอธิษฐานขอรับเกียรติยศจากพระเจ้า

¹ เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงหันหน้าขึ้นดูฟ้าและกล่าวว่า “พ่อครับ ถึงเวลาแล้ว ขอให้ลูกของพ่อจะได้รับเกียรติ เพื่อลูกจะได้ให้เกียรติแก่พ่อ ² ดังที่พ่อได้ให้ลูกมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้ลูกมอบชีวิตเข้าสู่นิพพานแก่คนทั้งปวงที่พ่อได้มอบให้แก่ลูกนั้น ³ และนี่แหละคือชีวิตเข้าสู่นิพพาน คือที่เขารู้จักพ่อผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักลูกที่พ่อใช้มา ⁴ ผมได้ให้เกียรติแก่พ่อในโลก ผมได้ทำพันธกิจที่พ่อให้ผมกระทำนั้นสำเร็จแล้ว ⁵ บัดนี้ พ่อครับ ขอให้ผมได้รับเกียรติต่อหน้าของพ่อ คือเกียรติซึ่งผมได้มีร่วมกับพ่อก่อนที่โลกนี้มีมา”

พระเยซูได้สำแดงพระนามของพระเจ้าแล้ว

⁶ “ผมได้สำแดงนามของพ่อแก่คนทั้งหลายที่พ่อได้มอบให้แก่ผมจากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพ่อแล้ว และพ่อได้มอบเขาให้แก่ผม และเขาได้ทำตามคำของพ่อแล้ว ⁷ บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่าทุกสิ่งที่พ่อได้มอบแก่ผมนั้นมาจากพ่อ ⁸ เพราะว่าธรรมชาติที่พ่อมอบให้แก่ข้าพชนั้น ผมได้มอบให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าผมมาจากพ่อ และเขาเชื่อว่า พ่อได้ใช้ผมมา ⁹ ผมอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อเขา ผมมิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พ่อได้มอบให้แก่ผม เพราะว่าเขาเป็นของพ่อ ¹⁰ ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพ่อก็เป็นของผม และผมมีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น ¹¹ บัดนี้ผมจะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และพ่อกำลังจะไปหาพ่อ พ่อครับ พ่อเป็นผู้บริสุทธิ์ ขอพ่อรักษาบรรดาผู้ที่พ่อได้มอบแก่ผมไว้ในนามของพ่อ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังผมกับพ่อ”

พระเยซูได้รักษาคนเหล่านั้นในนามของพระบิดา

¹² “เมื่อผมยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ผมก็ได้รักษาพวกเขาไว้ในนามของพ่อ ผู้ซึ่งพ่อได้มอบแก่ผม ผมได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไป นอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ ¹³ และบัดนี้ผมกำลังจะไปหาพ่อ และผมกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของผมอย่างเต็มเปี่ยม ¹⁴ ผมได้มอบถ้อยคำของพ่อให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ผมไม่ใช่ของโลก ¹⁵ ผมไม่ได้ขอให้พ่อเอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย ¹⁶ เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ผมไม่ใช่ของโลก ¹⁷ ขอจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพ่อ ถ้อยคำของพ่อเป็นความจริง ¹⁸ พ่อใช้ผมมาในโลกฉันใด ผมก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น ¹⁹ ผมมอบตัวของผมเพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขาได้รับการชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน”

พระเยซูอธิษฐานเพื่อคนทั้งปวง

20 “ผมมิได้อธิษฐานอ้อนวอนเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อฟังอาศัยในผม เพราะถ้อยคำของเขา 21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พ่ออยู่ในผม และผมอยู่ในพ่อ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพ่อและกับข้าผมด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพ่อใช้ผมมา 22 เกียรติซึ่งพ่อได้มอบแก่ผม ผมได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พ่อกับผมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น 23 ผมอยู่ในเขา และพ่ออยู่ในผม เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพ่อใช้ผมมา และพ่อรักเขาเหมือนดังที่พ่อรักผม 24 พ่อครับ ผมอยากให้คนเหล่านั้นที่พ่อได้มอบให้แก่ผม อยู่กับผมในที่ซึ่งผมอยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของผมซึ่งพ่อได้มอบให้แก่ผม เพราะพ่อรักผมก่อนที่จะสร้างโลก 25 พ่อครับ พ่อเป็นพ่อผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพ่อ แต่ผมรู้จักพ่อ และคนเหล่านี้รู้ว่าพ่อได้ใช้ผมมา 26 พ่อได้ประกาศให้เขารู้จักนามของพ่อ และจะประกาศให้เขารู้จักเพื่อพรหมวิหารสี่ที่พ่อได้มีต่อผมจะอยู่ในเขา และผมจะอยู่ในเขา”

ยอห์น 18

การอายัดและการจับกุมพระเยซู

1 เมื่อพระเยซูกล่าวดังนี้แล้ว พระองค์ได้ออกไปกับเหล่าศิษย์ของพระองค์ข้ามลำธารขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าศิษย์ 2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าศิษย์ของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อย ๆ

3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสี ถือโคมไฟถือได้ และอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูรู้ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงออกไปถามเขาว่า “พวกเจ้ามาหาใคร” 5 เขาตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ” พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย 6 เมื่อพระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงถามเขาอีกว่า “พวกเจ้ามาหาใคร” เขาตอบว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ” 8 พระเยซูตอบว่า “เราบอกพวกเจ้าแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าเจ้าแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระคำจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูกล่าวไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพ่อได้มอบไว้แก่ผมไม่ได้เสียไปสักคนเดียว” 10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออก และฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุขางขวาคัดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงบอกกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสียม เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามอบให้แก่เราหรือ?”

พระเยซูถูกนำไปพบมหาปุโรหิต

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น¹⁴ คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และศิษย์อีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย ศิษย์คนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู ศิษย์อีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไป และพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป¹⁷ ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” เขาตอบว่า “ข้าไม่ได้เป็น”¹⁸ พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่ด้วย

มหาปุโรหิตสอบถามพระเยซู

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าศิษย์ของพระองค์ และคำสอนของพระองค์²⁰ พระเยซูตอบเขาว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในวัดหรือสุเหร่าและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย”²¹ พวกเจ้าถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา คุณเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไรบ้าง”

22 เมื่อพระองค์พูดเช่นนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบหน้าพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา แล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ?”²³ พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก เจ้าตบเราทำไม?”²⁴ อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ

เปโตรปฏิเสธพระเยซูอีก

25 ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่ใช่”²⁶ ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันธุชาดกก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้ากับหมอนั้นอยู่ในสวนไม่ใช่หรือ?”²⁷ เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไถ่ก็ขึ้น

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปริทอเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทอเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้²⁹ ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้น แล้วถามว่า “พวกเจ้ามีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้หรือ?”³⁰ เขาตอบว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าก็จะไม่มอบ

เขาไว้กับท่าน”³¹ ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของพวกเจ้าเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าฯจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้น เป็นการผิดกฎหมาย”³² ทั้งนี้เพื่อกำกล่าวของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์กล่าวว่า พระองค์จะสิ้นใจตายอย่างไร?

³³ ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริโตรียมอีก และเรียกพระเยซูมาถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?”³⁴ พระเยซูตอบว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังของท่านหรือ? หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?”³⁵ ปีลาตตอบว่า “ข้าฯเป็นยิวหรือ? ชนชาติของเจ้าเอง และพวกมหาปุโรหิตได้มอบเจ้าไว้กับข้าฯ เจ้าทำผิดอะไร?”³⁶ พระเยซูตอบว่า “อาณาจักรของเรามาได้เป็นของโลกละ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เรตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามาจากโลกนี้”³⁷ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นเจ้าเป็นกษัตริย์หรือ?” พระเยซูตอบว่า “ท่านบอกว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริง ย่อมฟังเสียงของเรา”

พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงแก่ความตาย

³⁸ ปีลาตถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร?” เมื่อถามดังนั้นแล้วก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “ข้าฯไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย”³⁹ แต่พวกเจ้ามีธรรมเนียมให้ข้าฯปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกเจ้าในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นพวกเจ้าจะให้ข้าฯปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่พวกเจ้าหรือ?”⁴⁰ คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบาร์บัส” บาร์บัสนั้นเป็นโจร

ยอห์น 19

พระเยซูถูกเยาะเย้ยถากถาง

¹ ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี² และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมศีรษะของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง³ แล้วกล่าวว่า “กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตบหน้าพระองค์⁴ ปีลาตจึงออกไปอีก และกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ข้าฯพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านรู้ว่า ข้าฯไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย”⁵ พระเยซูจึงได้ออกมา สวมมงกุฎทำด้วยหนามและสวมเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ”⁶ ฉะนั้นเมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอื้ออึงว่า “ตรึงมันเสีย ตรึงมันเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะข้าฯไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย”⁷ พวกยิวตอบว่า “พวกเรามิกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระโอรสของพระเจ้า”⁸ ครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ก็ตกใจกลัวมากขึ้น⁹ จึงเข้าไปในศาลปริโตรียมอีก และถามพระเยซูว่า “เจ้ามาจากไหน?” แต่พระเยซูมิได้ตอบประการใด¹⁰ ปีลาตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่า

ข้าพเจ้ามีอำนาจที่จะตรึงเจ้าที่ทางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยเจ้าได้”¹¹ พระเยซูตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน”

ปีลาตหาโอกาสที่จะปล่อยตัวพระเยซู

¹² ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอื้ออึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ ก็เป็นปฏิปักษ์ต่อซีซาร์”¹³ เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น จึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กัมบาธา¹⁴ วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ปีลาตพูดกับพวกยิวว่า “นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”¹⁵ แต่เขาทั้งหลายร้องอื้ออึงว่า “เอามันไปเสีย เอามันไปเสีย ตรึงมันที่ทางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้ข้าฯ ตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย ที่ทางเขนหรือ?” พวกมหาปุโรหิตตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”¹⁶ แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่ทางเขน และเขาก็พาพระเยซูไป

การตรึงพระเยซูที่ทางเขน

¹⁷ และพระองค์ได้แบกทางเขนไปยังที่ซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา¹⁸ ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่ทางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้าง และพระเยซูอยู่ตรงกลาง¹⁹ ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนทางเขน และคำประจานนั้นว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”²⁰ พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูอยู่นั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็น ภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาละติน²¹ ฉะนั้นพวกมหาปุโรหิตของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า คนนี้บอกว่า เขาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

²² ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”²³ ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่ทางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาเสื้อพระองค์ชั้นในด้วย เสื้อชั้นในของพระองค์นั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง²⁴ เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้” ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘เสื้อผ้าของข้าฯ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าฯ นั้น เขาก็จับสลากกัน’

พระเยซูฝากมารดาไว้กับศิษย์คนหนึ่ง

²⁵ พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างทางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา²⁶ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเห็นมารดาของพระองค์ และศิษย์คนที่พระองค์สนทนมนียืนอยู่ใกล้ พระองค์ก็กล่าวกับมารดาของพระองค์ว่า “แม่ครับ จงดูแลลูกชายของแม่เถิด”²⁷ แล้วพระองค์ก็กล่าวกับศิษย์คนนั้นว่า “จงดูแลแม่ของเจ้าเถิด” และตั้งแต่นั้นมา ศิษย์คนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

พระเยซูสิ้นชีวิตบนกางเขน

28 หลังจากนั้นพระเยซูก็รู้ว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงกล่าวว่า “เรากระหายน้ำ” 29 มีภานะใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงปากของพระองค์ 30 เมื่อพระเยซูรับเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์กล่าวว่า “สำเร็จแล้ว” และก้มศีรษะลงสิ้นใจตาย

พระเยซูถูกแทงที่ข้าง

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสัปดาห์ (เพราะวันสัปดาห์นั้นเป็นวันใหญ่) 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนคนหนึ่ง และเขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ 33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์สิ้นใจแล้ว เขาก็มิได้ทูลขอของพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว’ 37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

การฝังศพของพระเยซู

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นศิษย์ลับ ๆ ของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้มาขอศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมานำศพพระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับอาโลเอหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย 40 พวกเขาจึงนำศพพระเยซูไป และเอาผ้าพันกับเครื่องหอมพันศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้มีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุศพของพระเยซูไว้ที่นั่น

ยอห์น 20

พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย

มารีย์พบว่าอุโมงค์ว่างเปล่า

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารี๋ยสาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและศิษย์อีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูสนิสนมกัน และพูดกับเขาว่า “

เขาเอาอาจารย์ออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาท่านไปไว้ที่ไหน”³ เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับศิษย์คนนั้น⁴ เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน⁵ เขาก็มองดูเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่⁷ และผ้าพันศีรษะของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก⁸ แล้วศิษย์คนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ⁹ เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ แล้วศิษย์ทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูปรากฏแก่มารีย์มัคดาลา

¹¹ ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็มองดูที่อุโมงค์¹² และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางศพของพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องศีรษะ และองค์หนึ่งอยู่เบื้องเท้า¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “ร้องไห้ทำไมล่ะหนู” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาอาจารย์ของหนูไปเสียแล้ว และหนูไม่รู้ว่าเขาเอาอาจารย์ไปไว้ที่ไหน”¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นพระองค์

¹⁵ พระเยซูถามเธอว่า “ร้องไห้ทำไมล่ะหนู เจ้าตามหาผู้ใด” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาอาจารย์ของหนูไป ขอบอกให้หนูรู้ว่าเอาไปไว้ที่ไหน และหนูจะไปรับมา”¹⁶ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “มารีย์” มารีย์จึงหันมาและบอกกับพระองค์ว่า “รับโปนี่” ซึ่งแปลว่า อาจารย์¹⁷ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราพวกเจ้าทั้งหลาย”¹⁸ มารีย์มัคดาลาจึงไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์ว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้กล่าวคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูปรากฏแก่ศิษย์ของพระองค์

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อศิษย์ปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เข้ามายืนอยู่ท่ามกลางเขา และกล่าวกับเขาว่า “สันติภาพและสันติสุขจงดำรงอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายเถิด”²⁰ ครั้นพระองค์พูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ให้เขาดูมือ และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกศิษย์เห็นแล้ว เขาก็มีความยินดี²¹ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “สันติภาพและสันติสุขจงดำรงอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายเถิด พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราใช้เรามาฉันใด เราก็คงใช้พวกเจ้าทั้งหลายไปฉันนั้น”²² ครั้นพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้วจึงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และกล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงรับพระวิญญาณเถิด”²³ ถ้าพวกเจ้าจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าพวกเจ้าจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็ติดอยู่กับผู้นั้น”

โรมัสไม่เชื่อ

²⁴ แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิคุมัส ซึ่งเป็นศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขา เมื่อพระเยซูเดินทางมาถึง ²⁵ ศิษย์อื่น ๆ จึงบอกโรมัสว่า “พวกเราได้เห็นอาจารย์แล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าฯไม่เห็นรอยตะปูที่มือของท่าน และไม่ได้เอานิ้วของข้าฯแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าฯแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของท่านแล้ว ข้าฯจะไม่เชื่อเลย”

²⁶ ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าศิษย์ของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูได้เข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางเขาและกล่าวว่า “สันติภาพและสันติสุขจงอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายเถิด” ²⁷ แล้วพระองค์พูดกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และคู่มือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” ²⁸ โรมัสตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์เป็นองค์พระผู้เป็นของพวกผม” ²⁹ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะเจ้าได้เห็นเราเจ้าจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้

³⁰ พระเยซูได้กระทำการหมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการต่อหน้าเหล่าศิษย์ของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ ³¹ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระศรีอาริย์พระโอรสของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ก็จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานโดยพระนามของพระองค์

ยอห์น 21

พระเยซูปรากฏแก่ศิษย์เจ็ดคน

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้สำแดงพระองค์แก่เหล่าศิษย์อีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์สำแดงพระองค์อย่างนี้ ² คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิคุมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และลูกชายทั้งสองของเศเบดี และศิษย์ของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน ³ ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าฯจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกันว่า “พวกข้าฯจะไปกับเจ้าด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴ แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูยืนอยู่ที่ฝั่งทะเล แต่เหล่าศิษย์ไม่รู้ว่าพระองค์ ⁵ พระเยซูจึงถามเขาว่า “มีอะไรกินบ้างหรือเปล่า” เขาตอบพระองค์ว่า “ไม่มี” ⁶ พระองค์พูดกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ ⁷ ศิษย์คนที่พระเยซูสนทนาก็บอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยืนยันว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดด

ลงทะเล⁸ แต่ศิษย์อื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็ก ๆ มา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)

⁹ เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง¹⁰ พระเยซูพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง”¹¹ ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด¹² พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “มากินข้าวด้วยกันเถิด” และในพวกศิษย์ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “อาจารย์คือผู้ใด” เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ พระเยซูเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขา และหยิบปลาแจกด้วย¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูสำแดงพระองค์แก่พวกศิษย์ของพระองค์ หลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย

คำสั่งเสียครั้งสุดท้ายของพระเยซู

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูกล่าวกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้ารักเรามากกว่าสิ่งเหล่านี้หรือ” เขาตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้วอาจารย์ อาจารย์ก็รู้ว่าผมรักอาจารย์” พระองค์สั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”¹⁶ พระองค์กล่าวกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เขาตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้วอาจารย์ อาจารย์ก็รู้ว่าผมรักอาจารย์” พระองค์กล่าวกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”¹⁷ พระองค์กล่าวกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ถามเขาครั้งที่สามว่า “เจ้ารักเราหรือ” และเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ก็รู้ทุกสิ่ง อาจารย์รู้ว่า ผมรักอาจารย์” พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”¹⁸ เรียบอกความจริงว่า เมื่อเจ้ายังหนุ่มเจ้าคาดเอวเอง และเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อเจ้าแก่แล้วเจ้าจะเหยียดมือของเจ้าออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”¹⁹ ที่พระองค์กล่าวเช่นนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

ศิษย์คนหนึ่ง ที่พระองค์สนิทม

²⁰ เปโตรเหลียวหลังเห็นศิษย์คนหนึ่ง ที่พระเยซูสนิทมตามมา คือศิษย์ที่เอนตัวลงหนุนคอกของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และถามว่า “อาจารย์ครับ ผู้ที่จะทรยศอาจารย์คือใคร?”²¹ เมื่อเปโตรเห็นศิษย์คนนั้นจึงถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ คนนี้จะเป็นอย่างไร?”²² พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า เจ้าจงตามเรามาเถิด”²³ เหตุฉะนั้นคำที่ว่า ศิษย์คนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้กล่าวแก่เขาว่า “ศิษย์คนนั้นจะไม่ตาย” แต่กล่าวว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า”

²⁴ ศิษย์คนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเรารู้ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง²⁵ มีอีกหลายสิ่ง ที่พระเยซูได้กระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่ามีหนังสือทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น